

Spökerierna i Asarum. : Kort
berättelse om de
öfvernaturliga händelser,
som...

Lengqvist, Daniel Christian

18 A Br.

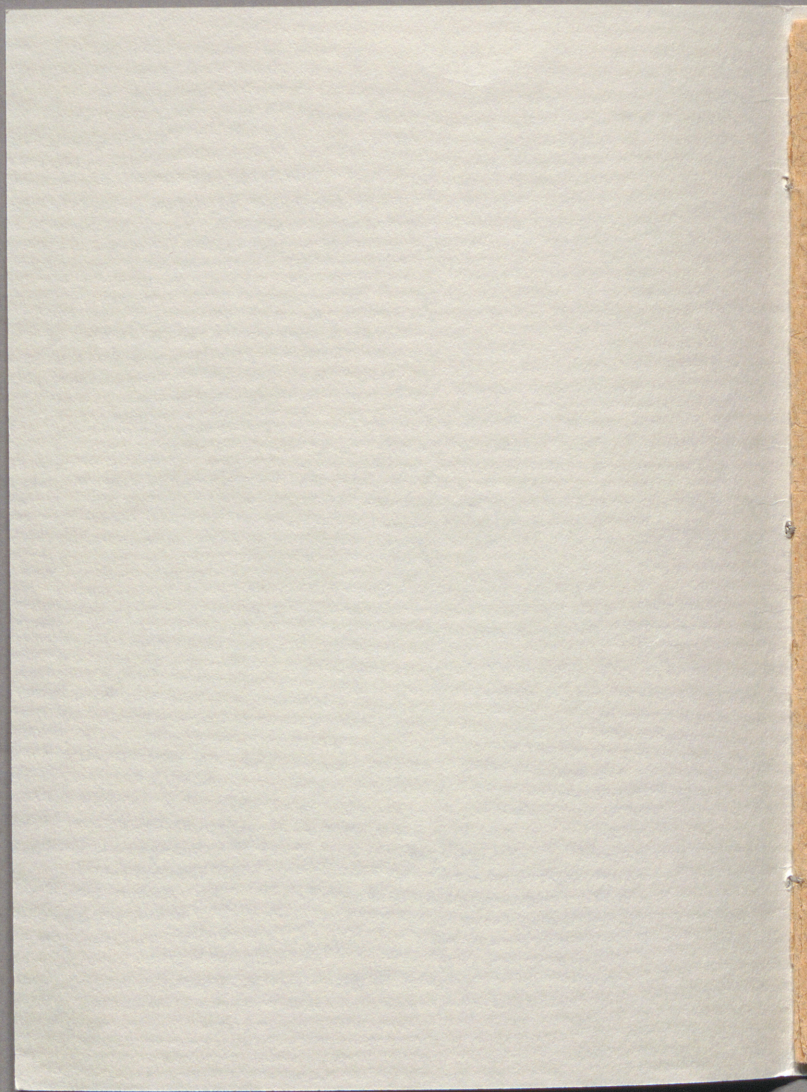
LENQVIST, D.C.

Sw. Saml.

Folklitt.

Allm.

(Br.)

LENGQVIST, D.C.

Su. Saml.
Folkelitt
Allm.
(Br.)
o

SPÖKERIERNÄ I ASARUM

KORT BERÄTTELSE

OM

DE ÖFVERNATURLIGA HÄNDELSEK,

SOM SKEDDE Å

N:R 17, $\frac{3}{16}$ MTL ASARUM-

FRÅN BÖRJAN AF FEBRUARI TILL

SLUTET AF APRIL

1844

UPPTECKNAD I SLUTET AF APRIL 1844

ÖFVERSEDD I JULI 1878

ANDRA UPPLACAN

KARLSHAMN
NYA TRYCKERI-BOLAGET
1906.

1894

Dr. S. L. Crawford 9/20/13 p. 332

SPÖKERIERNA I ASARUM

KORT BERÄTTELSE

OM

DE ÖFVERNATURLIGA HÄNDELSE, R

SOM SKEDDE Å

N:R 17, $\frac{3}{16}$ MTL ASARUM

FRAN BÖRJAN AF FEBRUARI TILL

SLUTET AF APRIL

1844

UPPTECKNAD I SLUTET AF APRIL 1844,

ÖFVERSEDD I JULI 1878

ANDRA UPPLACAN

NYA TRYCKERI-BOLAGET. KARLSHAMN.
1894.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

PHYSICS

Uppmanad at flere personer att lämna en kort och sanningsenlig beskrifning öfver de förunderliga händelser, som under förenämnda tid timade i mitt hem, är jag numera så mycket mera redobogen härtill, som jag vet, att mången med misstro eller hån talar härom. Dessutom kan det varda af nytta för mina egna barn, som under den tiden voro så små, att de ej kunde fatta något af de svåra pröfningar, deras föräldrar hade att genomgå. En fullständig redogörelse för allt kan jag dock ej lämna, enär jag först flere dagar efter händelsernas slut vardt så mycket herre öfver mig själf, att jag förmådde nedskrifva det, som hade skett. Det upptecknade är emellertid fullt öfverensstämmande med sanningen och kan bestyrkas af flere vittnen. På mitt eget minne härutinnan kan tiden ej komma att inverka. Det

hemska i saken har med outplånliga drag inristat sig däri. Att händelserna voro af öfvernaturlig beskaffenhet, med gaf en hvar, som åsåg dem. Många olika orsaker och förklaringsgrunder afgåfvos, utan att saken därigenom i någon mån blef klarare. Min egen tanke, för hvilken jag ock har stöd i Guds ord, är den, att Gud tillåtit en eller flera onda andar mig själf till tuktan och pröfning och andra till exempel och varning, verkställa det, som skedde. Jobs bok 1 kap. 6—12 v. samt Luce evang. 13 kap. 2—5 v. gifva mig stöd för min tro. Personer, som under denna tid besökte mig, gåfvo mig mångahanda råd, af hvilka de flesta dock voro af vidskeplig art, och dem jag följaktligen ej ville följa. Min enda tröst under denna pröfningens tid var att genom bön till Gud anförtro mig och "de mina" i Hans vård, förvissad om, att Han omsider skulle göra ett slut på våra pröfningar. Detta skedde ock. Vid detta tillfälle var jag ej i hemmet, utan stadd på en resa till en präst, med hvilken jag ämnade rådgöra om händelserna. Vid

min återkomst var lugnet i mitt hem återställt och stördes ej mera under de 6 månader, vi sedan bodde där. Stället är beläget i Asarums församling af Blekinge län något öfver en fjärdedels mil från staden Karlshamn och ägdes då af min fader, hos hvilken jag med familj bodde.

Spökeriet börjades, som sagdt är, en af de första dagarne i februari 1844. En bomullsduk, som låg på en af möblerna i rummet, slungades af en osynlig makt in i kakelugnen och uppbrann. Strax efter det spjället blifvit stängdt, märktes en annan duk ligga svedd *vid* kakelugnen. Längre fram på dagen gick det på samma sätt med en tredje duk, som helt och hållet förstördes. Samma dag slungades en knif från bordet och ut genom ena fönsterrutan, som krossades i småbitar, och upptogs knifven utanför fönstret. Dagen efter for en ljussax genom en annan fönsterruta. Dessa scener

förnyades sedan med ökad kraft för hvarje dag. Kängor, strumpor, lintyg, halsdukar m. m. slungades i elden och förbrunno eller på annat sätt förstördes. En dag voro pigorna tillsagda att noga vaka öfver de små barnen, enär jag ännu trodde, att det möjligen kunde vara något af dem, som af oförstånd kastade föremål i kakelugnen eller genom fönstren. Några ögonblick därefter lyftades ett lakan från den i rummet stående vaggan och kom in i ugnen, där det strax brann upp. Påföljande söndagsmorgon stod jag vid ett bord, uppå hvilket jag satt min äldsta dotter. Min yngsta flicka vårdades i samma rum af en piga. Min äldsta flicka erhöll då plötsligt ett hårdt slag vid ena ögat af en liten sten. Jag förebrådde då pigan, som enligt min mening tillåtit den lilla flickan kasta stenen. Hon försäkrade, att det lilla barnet ej haft någon sten, och att någon sådan ej varit synlig i rummet, som hon kort förut städat. Detta vitsordades äfven af min hustru, som varit närvarande vid städningen. Omedelbart därefter ned-slog ett porslinsfat och krossades. Jag

trodde då, att min yngsta dotter, som satt på golfvet vid mina fötter, kastat fatet och agade henne därför med ett ris. Min hustru förebrådde mig detta och visade mig det orimliga i den tanken, att ett så svagt barn, som ej var mer än 1 1/2 år, kunde kasta ett så tungt föremål. Vid närmare eftersinnande insåg jag ock detta och blef nu alltmera öfvertygad om, att öfvernaturliga krafter här drefvo sitt spel. Många gånger om dagen förnyades detsamma. Brännbara saker slungades i elden och uppbrunno, och kärlen sönder-slogos mot väggarne eller golfvet. Spjället i kakelugnen var skjutet och kakelugnsdörrarne väl tillstängda. Rök trängde då understundom ut från ugnen, och då vi öppnade dörrarne, sågo vi till vår stora förvåning ett eller annat af våra husgeråd ligga där och brinna. Vi voro oftast 4 personer samtidigt inne i rummet, men ingen hade märkt, att kakelugnsdörrarne öppnats eller tillslutits. Då vi om aftnarne tändt ljus, släcktes detta ofta 8 å 10 gånger på några minuter. Släckningen förorsakades af klädespersedlar, som slun-

gades hit och dit i rummet. Ofta var det ett af barnens klädesplagg, som, fastän snöradt eller på annat sätt bundet vid de öfrige kläderna, rycktes från barnen och kastades öfver ljuset. Så hände det t. ex. en afton, att ljuset släcktes af ett föremål, som kastades däröfver. Sedan ljuset ånyo blifvit tändt, upptäckte vi, att detta föremål var den yngsta flickans öfverklädning, i hvilken hon nyss förut varit klädd och omöjligen själf kunnat afkläda sig. Någon annan människa hade ej häller kunnat verkställa detta, utan att någon af oss skulle hafva märkt det. Under mycket kalla dagar nödgades vi insätta mjölkfaten i ett skåp, som var uppställt i ett af de rum, vi bebodde. I dessa fat slungades esomoftast kängor, strumpor, dukar m. m. d., och detta skedde under stundom så hastigt, att det ena föremålet ej hann upptagas, förr än ett annat intog dess plats. Stundom omstjälptes faten af sig själfva och sönderslogos. Detta senare skedde dock icke alltid, äfven om faten kastades 5 à 6 alnar. Något regelbundet i detta kastande kunde vi ej upptäcka.

Få voro de dagar, då intet sådant ägde rum. Under de första dagarne trodde vi, att barnen åstadkommo oredan, hvadan vi, åsidosättande annat arbete, fördubbade vår ifver i att vaka öfver dem. Detta minskade dock ej oväsendet. Vi voro ofta många personer samlade i ett rum, men märkte sällan eller aldrig föremålet, då det befann sig emellan det ställe, där vi satt eller lagt det, och den plats, dit det slungades, utan märkte det vanligen först vid det ljud, som åstadkoms genom sammanstötningen med väggar eller golv. Detta afstånd kunde ofta utgöra flere alnar. Någon kan invända: "hvarföre intogs i boningsrummen sådana husgerådssaker, som man kunde frukta skulle krossas eller på annat sätt fördärfvas?" Härtill svaras: Födan voro ju vi såväl som andra människor nödsakade att intaga, och detta kunde under de kalla vintermånaderna ej gärna ske på annat ställe än i boningsrummen. Dessutom hade vi tre små barn, af hvilka den äldsta, en flicka något öfver 2 år, var af så klen kroppskonstitution, att hon ej förmådde gå, och det yngsta, en

gosse, som ej var mer än 4 månader gammal. En hvar som uppfödt och uppfostrat barn, vet ock, att detta ej gärna låter sig göra i ett kallt rum med fyra nakna väggar. Det hände ofta, då vi sutto till bords för att äta, att ett eller flere af de på bordet stående faten slungades till golfvat och krossades. Mer än en gång träffade dessa föremål det i vaggan sofvande barnet, som däraf uppväcktes och med häftiga skrik tillkännagaf den smärta, föremålet förorsakade. Dess ansikte var stundom under flere dagar uppsvullet till följd af de slag, det af de flygande föremålen erhållit. En söndagseftermiddag fingo vi besök af tvänne mina svågrar och svägerskor. En af dem hade satt sina galoscher vid dörren. Under det vi samtalande om de olyckor, som dagligen hände oss, slungades en af de vid dörren stående galoscherna i ansiktet på min ena svägerska, som under flera dagar måste bära märke efter slaget. Att ingen mänsklig makt då satte denna galosch i rörelse, voro vi en hvar öfvertygade om. Under samtalet häröfver dukades bordet

till kvällsvard. Härunder slungades ett bröd, åtföljdt af en tebricka, från bordet utåt golvet. Släktingarne förskräcktes och beklagade vårt öde. Någon dag här-efter begagnade min hustru vid vägning af garn en järnbetsman, som därefter ställdes vid en stol. Knappt var detta skedt, förrän betsmannen slungades upp på en byrå och sönderslog där en spilkum. Mot en större tafla, som var upphängd på en vägg, slungades en dag först ett stycke af ett bröd och därefter en ljusstake af tenn. Glaset å taflan krossades i småbitar och träet på baksidan söndersprack. En dag reste min hustru och jag in till staden. Båda våra pigor voro i hemmet för att vårda barnen. Före afresan hade vi tillsagt dem, att noga etterse, att ej några husgerådssaker genom kakelugns-elden förstördes. Jag hade dock själf kort förut sett, att en bordduk med ena hälften låg i elden och med den andra hälften täckte det galler af ståltråd, som jag förfärdigat för att nyttjas, då det brann i ugnen. Den ena af pigorna var just sys-selsatt med att, sedan hon uppgjort eld

i kakelugnen, isätta detta stålträdsgaller, då en tvinnstol förflyttades upp på en byrå. Förskräckt rusar pigan mot byrån, för att efterse, om tvinnstolen där åstadkommit någon skada. Gallret hade hon dessförinnan nedlagt på golvet. Hon nedtog tvinnstolen från byrån och vände sig därefter mot kakelugnen, då hon varseblef, att en duk där höll på att förvandlas till aska. Hon satte tvinnstolen från sig och ämnade nu isätta gallret för elden. Under denna tid hade tvinnstolen ånyo förflyttats från golvet och upp på byrån, där han denna gång sönderslog tvänne par tekoppar och en tallrik, hvilka nyss begagnats. Om pigan i förskräckelsen medhunnit att noga inpassa gallret, kan ej nu afgöras; nog af, då hon var sysselsatt med att uppsamla bitarne från det sönderslagna porslinet, varseblef hon tvänne andra dukar, som kastats in i ugnen och där uppbrunno. I samma ögonblick lyftes en pall från golvet och sönderslog en grof ram, som satt omkring en oljetafla på väggen. Ramen föll i tre stycken jämte pallen ned till golvet. En liten stol, som tillhörde barnen, rusade från ena ändan af rummet till den andra och slog mot väggen. Ett tefat och en tekopp foro samma väg. Intagen af rädsla springer pigan in till mina föräldrar och an-

håller, att någon af dem måtte gå in med henne i det rum, där hon nyss varit. Så skedde ock. Min mor och mina syskon, tvänne pigor och en lärgosse, tillsammans 10 äldre personer, ingingo i rummet. En af pigorna ställde vid inträdet sina träskor vid dörren. En af dem slungades strax i motsatta väggen och var hardt nära lärgossens hufvud. Lärgossen rusade strax ut af rummet, men de öfrige kvarstannade och fingo strax vara vittne till, hurusom samma träskopar, åtföljdt af dynor från vaggan, åtskilliga gånger genomfor rummet och omkullslogo ljusstakarne på bordet. Bullret i rummet var stort; barnen skreko högljudt, och de äldre personerna intogos af fasa. Bud afsändes strax till oss, som hade rest till staden. Vi återvände så fort sig göra lät och funno vid hemkomsten de tydligaste bevis på den förödelse, som öfvergått rummet och som nu beskrefs af de hemmavarande. Alla hade med egna ögon öfvertygat sig om, att andra än mänskliga krafter här voro i verksamhet.

Samma dags eftermiddag erhöll jag besök af en min svåger, f. d. svarfvaren och blockmakaren E. G. Asschier, och vi öfverenskommo att sätta oss stilla i rummet och noga efterse, om och huru något i rummet flyttades. Vi hade ej suttit län-

ge, förrän ett bäcken slog mot ena väggen. Vi visste båda, hvarest bäckenet haft sin plats, och enär barnflickan stod denna plats närmast, underkastades hon — i trots af hvad vi själfve sett — ett strängt förhör. Med tårar i ögonen bedyrade hon sin oskuld, och vi insågo själfva, att det ej varit henne möjligt att kasta ifrågavarande föremål, utan att vi skulle sett detta. Ifrågavarande barnflicka ställde sig här-efter vid vaggan, för att ur en tennskål gifva barnet mat. Tennskålen slets henne då ur handen och slungades utåt golfvet. En dyna från vaggan följde samma väg. Dagen efter slungades ett vattenstop från bordet och mot väggen. Icke en vattendroppe spilldes, förrän stopet slogs mot väggen. En katekes, som legat på en byrå vid den sidan i rummet, vid hvilken ingen människa för tillfället fanns, slungades utåt golfvet. Ogärna ville jag skiljas vid den tanken, att det kunde vara barnen eller pigorna, som åstadkommo villervallan, men jag tvangs mot min vilja därtill. Jag öfverenskom emellertid med min hustru, att vi skulle resa in till staden och medtaga barnen, för att få utrönt, om villervallan ätven i deras frånvaro skulle fortfara. Före afresan tillsades pigorna att noga vaka öfver, att ej något förstördes. Vid vår återkomst fingo vi

emellertid erfara, att oväsendet ingalunda minskats. Detta intygades såväl af våra egna tjänare som af min mor och syster, hvilka städse befunnit sig i vår bostad. Min sorg under dessa dagar kan lättare anas än beskrivas. Följande dags förmiddag befann jag mig ensam i det ena rummet. En dyna från vaggan slungades då mot en kaffekopp, och båda föllo till golvet. En stund därefter inkom en bonde, Jöns Nilsson från Kvallåkra i Hällaryds socken. Vi omtalade då för honom de olyckor, som öfvergingo vårt hus. Ibland annat nämde min mor, att tallrikar, skålar m. m. d. ofta slungats mot de små barnen, som ofta däraf tagit skada. På kakelugnen stod vid tillfället en tennskål, innehållande mat. Jöns Nilsson satt 4 à 5 alnar därifrån. Plötsligt slungades omnämnda skål mot honom och innehållet utgöts öfver hans kläder. Någon människa var vid detta tillfälle ej i närheten af den plats, där skålen stod. Flere af oss tyckte sig se skålen, då han pilsnabbt slungades genom rummet. I vanliga fall kunde föremålet under själfva farten ej synas. Man såg föremålet stå på en plats, och i nästa ögonblick åstadkoms ett ljud i motsatta sidan af rummet, och då man vände blicken ditåt, sågs samma föremål där, och

ofta var det då krossadt eller på annat sätt förstördt.

Fem veckor af denna bedröfvansens tid voro nu förflutna, och ryktet om dessa onaturliga händelser spred sig vida kring och ditlockade en stor mängd människor, som med egna ögon ville öfvertyga sig om sanningsenligheten häraf. Mer än 100 gånger under denna tid hade föremålen i rummen kastats hit och dit, och då vi, som bodde i huset, voro sammanräknade 20 personer, funnos vittnen nog att styrka förhållandet. Vi hoppades hvarje dag, att lugnet skulle inträda, men hoppet förverkligades ej. På en enda dag inträffade 14 å 15 af dessa händelser. Af dessa alla nämner jag endast följande. Den ena pigan hade till frukost erhållit bröd med flott. Hon satte maten på en stol bredvid sig. Maten slungades då emot motsstående vägg med ett så hårdt slag, som om han kastats af en stark hand. Märken efter flottet syntes såväl å en stol, som i förbifarten blifvit vidrörd, som ock å väggen. Härefter förflöto fem dagar i lugn. Sjette dagen, en fredag, klädde vi oss för att gå i kyrkan, där passionspredikan skulle hållas. Just då vi voro redo att gå, hörde vi i nästa rum ett skramlande ljud och den ena pigan uppgifva ett rop af förskräckelse. Jag skyndade då in i rum-

met och varseblef där, att locket af ett kopparkrus hade slungats mot pigan och därefter nedfallit å golvvet. Vi gingo dock i kyrkan, men fingo vid vår återkomst höra, att en förskräcklig villervalla under tiden rådt i hemmet. Icke mindre än 14 större eller mindre husgerådssaker hade under tiden slungats hit och dit. En erfaren läkare rådde mig då att förflytta min familj till staden, hvilket ock skedde. Själj stannade jag kvar. Med församlingens pastor, Westrin, öfverenskom jag då att lämna våra rum och försegla dörrarne, för att få utrönt, om oväsendet ändock skulle fortfara. Nämde pastor ditkom åtskilliga gånger i sällskap med prosten, stadens borgmästare och fiskal jämte flera andra personer, för att se på, då något skedde, men då de tunnös där, var allting lugnt. Trenne andra herrar från staden ditkommo och undersökte hvarje rum, i tanke att magnetiska eller elektriska krafter här i synnerhet verkade. Efter verkställd undersökning påstodo de, att så ej var förhållandet. Härefter låstes alla fönster och dörrar af pastor Westrin, som ock försåg hvarje lås med eget sigill, hvar efter jag for till staden.

Dagen efter, en söndag, samlades en stor mängd människor från när och fjärran för att få se huru det törhöll sig.

En person ställde sig vid ena dörren för att lyssna, hvarvid dörren uppslogs på "vid gafvel". Huruvida detta skedde genom nämnda persons tryck, det han dock påstod sig ej hafva utöfvat, eller genom annan kraft, kan nu helt naturligt ej bevisas. Dörren förseglades ånyo, hvarefter rummen stodo obebodda i sex dygn. Vid dörrarnes öppnande befanns allt i samma skick, som då vi lämnade rummen. Jag flyttade då dit ånyo med de två äldsta barnen och den ena pigan. Under fem dagar var lugnet ostördt. Efter denna tid inflyttade ock min hustru med det minsta barnet och dess sköterska. Under ytterligare tvänne dygn fortfor lugnet. Torsdagen den 28 mars slungades min snusdosa från en skänk ned till golfvet. Fredagen förflöt lugnt. Lördagen den 30 samma månad nedkastades en tallrik från skänken och en brödkorg från kakelugnen. En tennskål för snart samma väg. Vi insågo nu, att oväsendet ej ville upphöra, hvarföre vi ämnade ånyo öfvergifva rummen. Min hustru var sysselsatt med att nedfälla gardinerna, då en träknif, som begagnats vid väfning af band, slungades mot fönsterposten och krossade tvänne rutor. Icke mindre än 18 gånger förnyades oväsendet denna dag. Följande dagen, Palmsöndag, var den mest hemska

under hela tiden. 41 olika föremål slungades den dagen hit och dit i rummen. Då jag om morgonen tidigt druckit kaffe, insatte jag de begagnade kopparne i en skänk och tillslöt dörren, hvarefter jag gick till stallet, för att se efter hästarne. Jag var knappast utkommen, förrän min mor tillropade mig, att kopparne lågo sönderslagna på golvet, men att skänkdörrarne voro tillslutna. Hade ej min hustru och den ena pigan sett, då jag insatte kopparne, hade jag säkerligen tviflat på egen gärning. Strax efter kom en min svåger på besök. Han fick med eller mot sin vilja bevittna åtskilligt. Vi sutto en stund tillsammans i sängkammaren. På kakelugnen stod en tennskål med mjölk, som skulle hållas varm till det lilla barnet. Denna skål slungades nu genom hela rummet och slog emot väggen, där han satt. Han upptog skålen och ställde den på en annan plats. Skålen låg strax därefter ånyo vid hans fötter. Då vi vid middagen sutto till bords, slungades ett bröd från ena ändan af rummet upp på bordet bland fat och tallrikar. Min hustru blef illamående, barnen skreko, och min svåger fällde tårar. Att äta middag kom nu ej i fråga. Min svåger aflägsnade sig från vårt hem så fort sig göra lät. På eftermiddagen samma dag kommo tvänne

andra mina svågrar, åtföljda af skollärare Widéen från staden. I deras och vår närvaro slungades en klädesborste, ett bleckstop och en tebricka från den ena sidan af rummet till den andra. På detta sätt förflöt hela dagen. Då vi om kvällen skulle gå till hvila, slungades en half tegelsten utåt golvet. Nu blef äfven jag rädd, ty jag befarade, att han ryckts ut ur kakelugnen och att andra dylika skulle komma efter. I så fall kunde en hvar af oss frukta för lifvets förlust. En af pigorna upplyste dock om, att hon sett ifrågavarande sten ligga lös bakom kakelugnen, men att hon ej förmått räcka den med handen. En kort stund därefter slungades ett stycke af murverket från kakelugnsfoten och slog mot väggen vid sängen. Ett trådnysta hamnade strax därpå i sängen. Under måndagen var det blott en och annan småsak, som var i rörelse. Tisdagen den 2 april krossades 2:ne kaffekoppar mot en vägg. Samma dags eftermiddag var jag på bjudning i staden, men vardt genom ridande bud återhämtad strax efter min ditkomst. Då jag hemkom, omtalade mina föräldrar, att en större gryta, ställd på spiselns för att däri koka gröt, blifvit omkullstjälpt och innehållet förspillt. Detta var den första gången oväsendet utbreddt sig utom min

bostad. Vid samtalet häröfver hördes en 4-lisp. vikt slungas mot köksgolfvet, från hvilket han studsade $1\frac{1}{2}$ aln i höjden. Denna 4-pundiga vikt hade användts såsom präss på sylta.

Efter dessa händelser förflöto 9 dygn i stillhet. Om aftonen den 11 april slungades en tallrik med mat tvärt öfver rummet; en tennskål följde omedelbart därpå. Morgonen den 12:te april inbar pigan tvänne fat med mjölk och satte det ena på skänken, ditin mjölken skulle ställas, och behöll det andra fatet i handen, medan hon öppnade. Fatet, som hon ställt på skänken, slungades då öfver hennes hufvud och utåt golfvet. Flere likartade scener upprepades samma dag. Då jag om aftonen, innan jag skulle gå till hvila, för rättade aftonbön, slungades 3 olika föremål öfver mitt hufvud och blefvo liggande på bordet framför mig. De utgjordes af min mössa och tvänne hufvudkuddar. En af dessa hade ryckts undan min äldsta dotters hufvud. Hon fortfor dock att sofva. Jag ingick då till mina föräldrar, till hvilka ock min hustru och de två yngsta barnen inflyttat, för att omtala, hvad som händt. Vi hörde då från mitt rum ett af dessa vanliga, men dock så hemska ljud, som uppstod, då ett hårdt föremål kastades häftigt mot en vägg. Ljudet förorsaka-

des denna gång af en pall, som slagits i väggen. Under natten vågade jag ej vara ensam med mitt lilla barn, hvarföre jag anmodade en af min fars arbetare att stanna i rummet öfver natten. Detta gjorde han, och vi öfverenskommo att vaka hela natten. Jag satte mig ned för att skrifva bref, och han satte sig vid vaggan. Hufvudkudden rycktes då ånyo undan min dotters hufvud och nedföll på en soffa. Då den blifvit ditlagd igen, rycktes den för tredje gången undan. Kvällen förflöt sedan i lugn, och då vi vakat till en stund öfver midnatt, insomnade vi. Lördagsmorgonen den 13 april hade pigan ställt kaffekitteln i kakelugnen, för att hålla kaffet varmt. Kitteln slungades därifrån bort till sängen. Han hade farit öfver vaggan, i hvilken det lilla barnet låg, men icke en enda droppe af det kokheta innehållet hade under farten blifvit spilldt. Flera andra dylika händelser inträffade denna dag, men då de flesta af dem voro likartade med de förut beskrifna, vill jag ej uppräknas dem. Söndagen den 14 april förblef lugnet ostördt till kl. 1 em., då min hustru och jag gingo i kyrkan. Dessförinnan hade i en skänk insatts tallrikar m. m., hvarefter skänken igenlåstes. Medan vi voro i kyrkan, hade dock samma tallrikar slungats utåt golvet, där en be-

fanns hel, andra krossade. *Under hela tiden var skänken låst* och sådan var den ock, då vi hemkommo*). Samma dags eftermiddag upphängde min mor på en spik i taket en myrtenkrona, som legat på min nyligen aflidna systers likkista. Kronan hängde stilla tills påföljande onsdagsmiddag. Barnflickan stod i dörren emellan rummen, där vi befunno oss, och bar i famnen vårt yngsta barn. Emellan kronan och barnet var ett afstånd af 6-7 alnar. Kronan slungades emellertid från sin plats och stannade på barnets hufvud, där hon satt så väl, som om hon blifvit ditpassad af människohand. Kronan lades nu på ett bord i ett rum, i hvilket icke någon människa fanns utom min yngsta dotter, som låg i vaggan och sof. Då vi kort därefter inkommo i rummet, var flickan vaken och lekte med myrtenkronan, som kort förut legat på bordet, 6 alnar från vaggan. Den lilla flickan kunde ej ännu själf gå i eller ur vaggan. På eftermiddagen samma dag krossades en fönsterruta i yttre rummet. Till fönstren här hade vi ej några spångardiner, hvarmed vi försett fönsterna i de öfriga rummen. Kort därefter for en annan ruta samma väg. En stund härefter slungades en pall mot hufvudet

---

*) Sådant skedde ock flera gånger efteråt.

på den ena pigan. Slaget åstadkom en stark blödning. Det märkligaste härvid var, att pallen ej for i rak linie, ty han hade då träffat ena fönstret, utan i en spetsig vinkel. Senare på dagen störtades min hustrus spinnrock från sin plats och mot dörren, mot hvilken han sönderlogs. En stol slungades i samma riktning som nyss nämnda pall från ena rummet till det andra. Han föll under en väf utan att skada eller skadas. En annan stol slogs emot en vägg, hvarvid hål uppstod i tapeten och det ena stolbenet gick i sönder. Så fortgick det med korta uppehåll hela dagen. Om aftonen erhöj jag till sällskap en trädgårdsmästare Anders Söderström. Då vi gått till hvila, brann ännu ljuset på bordet. En hufvudkudde från vaggan slungades då mot ljuset, som släcktes. Två af mina barn lågo i samma rum insomnade. Dessa började nu gråta högljudt, hvarföre jag väckte pigan. Sedan ljuset ånyo blifvit tändt, sågo vi det yngsta barnet ligga framstupa på golvet 3 à 4 alnar från vaggan, där det nyss legat. Hvarje far, som älskar sina små, skall lätt fatta, med hvilka känslor jag upptog mitt lilla barn. Någon synbar skada tycktes det ej hafva lidit. Natten förflöt sedan lugnt. Söderström uppsteg om morgonen och gick ut, innan jag ännu lämnat

sängen. Medan jag ännu kvarlåg, kastas samma barn från vaggan och till mig i sängen, där jag, själf gråtande, dock sökte stilla dess tårar. Någon annan människa än jag och mina två små barn funnos vid detta tillfälle ej i rummet. Samtidigt var pigan sysselsatt i köket med att koka kaffe. Härvid slungades eldbränderna utåt golfvvet och hotade att antända huset eller skada därvarande människor, bland hvilka befann sig en främling, hustrun Johanna Hultström, som ock åsåg det, som skedde. Grytor voro ock satta öfver elden, men dessa omkullstjälptes och rullades utåt golfvvet. Min far ditkallades och befallde strax, att elden skulle släckas, hvilket ock skedde. En stund därefter hördes buller i spiskammaren, och då pigan öppnade dörren, slungades ett fat med gröt genom dörren utåt golfvvet. Öfriga där förvarade matvaror voro kastade om hvarandra i stor oordning. I köket tilltog villervallan allt mer och mer. Alla husgerådssaker tyktes samtidigt vara i rörelse. Eld vågade vi ej uppgöra där, men då en del af barnens klädespersedlar måste tvättas, uppgjorde pigan eld i garfverispiseln, dit hon ock bar de till tvätt ämnade kläderna. Då det brunnit en stund under kitteln, slungades 5 stycken bomullsdukar i elden

på en gång. Pigan tog dem strax därifrån, och emedan de voro våta, skadades de ej synnerligen mycket. Under det hon var sysselsatt härmed, slungades en stor balja med kläder i elden, som häraf till största delen släcktes. Ett fat potatis hamnade kort därpå i kitteln. En stund därefter sågo vi en eldbrand vara kastad långt bort i garfveriet, och som vi nu kunde befara vådeld äfven här, måste all eldning inställas. Under tiden detta skedde ute, var villervallan i rummen icke mindre. Två af barnen kastades hit och dit i rummet; det ena kom att stanna i sängen, det andra i en soffa. Åtskilliga personer från såväl staden som kringliggande landsort åsågo de nu beskrifna händelserna. En mamsell, Sofia Westershult, som sett en del af hvad som tilldragit sig, svimmade och blef illamående.

Af såväl anhöriga som främlingar erhöj jag nu många olika råd till bot, för hvad som skedde. Många af dessa råd voro så dåraktiga, att jag ej förmådde höra dem. För att dock göra något, beslöt jag att resa till en pastor Andersson i Löfsjö och med honom rådgöra om, hvad göras borde. Vid middagstiden reste jag, åtföljd af en min svåger. Under vägen erhöj jag af kammarherre Rosenblad på Hofmantorp en häst, på hvilken jag red

till Löfsjö. Af pastor Andersson erhöll jag samma råd, som jag hittills följt, nämligen att under bön till Gud tåligt afbida, hvad Han täcktes göra. Under den första dagen jag var från hemmet fortforo olyckorna på samma sätt och bevittnades af 15 à 20 främmande personer, som då funnos där. Min hustru hade under tiden flyttat med en del möbler till kronofogde Ploman.

Mina föräldrar hade en dag varit nödsakade att uppgöra eld i spiseln, och därvid vidtagit den försiktigheten att ställa trenne äldre personer att vakta öfver elden. Dessa kunde dock ej hindra eldbränderna att fara öfver deras hufvuden och utåt köksgolfvet. Den förr omnämnda 4 lisp. vikten lyftes från sin plats och var nära att i farten träffa en piga. Inne i rummet tillgick det på samma sätt. Den förr omnämnda kronan slungades ännu en gång bort på den lille gossens hufvud. Éna kvällen släcktes ljustet af ett i flykt stadt föremål, och då det ånyo blifvit tändt, voro stolar, bord, dynor m. m. d. kastade om hvarandra på golfvet. Ett af barnen slungades samtidigt från vaggan till sängen. Icke mindre än 4 ljus tändes då, och de innevarande iordningställde allt i rummet, men knappast var detta skett, förrän alla ljusen släcktes samtidigt,

och oordningen i rummet vardt större än förut. Alla fruktade att blifva skadade. Min far erhöll ett svårt slag af en stol på ena benet. Sedan ljusen änyo blifvit tända och möblerna iordningställda, vardt lugn den natten. Påföljande morgon tilltog oväsendet än mer. En salmbok slungades från hyllan utåt golvet, hvarvid flera blad skilde sig från boken och kringspredos i rummet. En annan bok, "Johan Arndts sanna christendom", for samma väg och blef än mera skadad. Senare fram på dagen, lördagen den 20 april, sönderrefvos gardinerna för ett fönster i sängkammaren. Detta var sista gången något sådant skedde. Efter denna stund förblef allt i stillhet. Vid hemkomsten blef jag underrättad om det senast beskrifna och fann af berättelsen härom, att det sista af hvad som skedde, inträffade samma dag och timme, då jag red från Hofmantorp till Löfsjö.

Sådan är i korthet berättelsen om de öfvernaturliga händelser, som inträffade i mitt hem under ofvannämnda tid. Blott en ringa del häraf har jag upptecknat. Samtligas sammanräknade tal skulle ej understiga 500, men jag har ej ansett nödigt beskrifva dem alla.

Mången kan måhända vara benägen att tvifla på sanningsenligheten häraf. Den som känner mig och mitt tillryggalagda lif, fritager mig dock troligen från den beskyllningen att jag vill utsprida någon lögn. Någon synvilla kunde det ej vara, ty att mina tillhörigheter sönderslogos och fördärfvades, fick jag nog både se och erfara. Ett och annat svullnadt eller såradt ansikte torde ock vittna däremot. En elak människa kunde ej vara tillstäl-lare häraf, ty jag var ofta ensam i rum-met, då sådant skedde, och mycket däraf skulle ej kunnat utföras af en människa. För egen del är jag redobogen att, när hälst så påfordras, med min salighetsed intyga sanningen af hvad jag skrifvit och skall med lätthet kunna anskaffa många ojäfviga vittnen, som åsågo händelserna och som med ed vilja bekräfta hvad de sett. Intyg från några få finnas här nedan.

Karlshamn i juli 1878.

D. C. Lengqvist.

Garfvaremästare.

Intyg:

Undertecknad var i tjänst 1844 i Asarum hos där boende slaktaren A. M. Lengqvist, i hvilkens hus sonen D. C. Lengqvist då äfven bodde. Jag hade då tillfälle att många gånger se och vara närvarande vid de onaturliga händelser, som här äro upptecknade, och själf fått ett så hårdt slag af en pall i mitt hufvud, att det blödde. Vid detta tillfälle var ingen mänsklig varelse närvarande, som kunde kasta pallen. Jag åsåg säkert öfver 100 st. sådana händelser och betygar, att ingen människa var orsaken till dem. Från i februari till fram i april månad passerade dessa händelser dock mer och mindre olika dagar och tider. Detta varder härmed intygadt. Asarum den 20 juli 1878.

Bengta Nilsson.

Att Bengta Nilsson själf omtalat många af de här förut upptecknade händelserna samt intygat sanningen däraf, bevitnas af

Karlshamn den 20 juli 1878

E. O. Lagerblad. Oskar Lagerblad.

År 1844 bodde undertecknade i Asarum gemensamt i samma hus som vår son

Daniel Christian. Vi voro således i tillfälle att dagligen den tid, det skedde, se de händelser, som här ofvan äro upptecknade, och sågo vi dessutom många, som här ofvan icke äro omförmälda. Ingen synlig varelse förefanns såsom orsak eller medel, till det då skedda. Intygas.

Karlshamn i juli 1878.

A. M. Lengqvist,
Slaktaremästare.

J. J. Lengqvist,
född Olsson.

Undertecknad var två gånger i Asarum och i D. C. Lengqvists hem. Den ena gången satt jag i det inre rummet och vaggade ett af barnen, då jag märkte rök och os från kakelugnen. Då jag öppnade dörrarne, funnos 2:ne dukar liggande i ugnen. Jag var alldeles ensam då i detta rum utom det i vaggan sofvande barnet. En annan gång såg jag ett bleckstop med vatten uti kastat i taket. Anmärkas bör, att ingen mänsklig varelse var mer än jag då i det rum, där detta skedde. Detta betygas på begäran.

Karlshamn i juli 1878.

Emelie Olsson.

Hvad här ofvan är omförmäldt om galoschens kastande och slaget däraf samt dess verkan på mig, jämte andra dylika

händelser, som jag i min systems och svägers dåvarande hem åsåg, är fullkomligt öfverensstämmande med sanningen, intygar Karlshamn i juli 1878.

Marie Damstedt.

Då jag år 1844 var i tjänst hos A. M. Lengqvist i Asarum såg jag tydligt, huru 4 lisp-vikten lyftades af sig själf från den plats, den innehade, och steg åt taket, hvar efter den for ned i stengolvvet, hvarifrån den sedan studsade högt upp. Äfven såg jag tydligt, att båda hushållens grötgrytor en afton under kokningen af och genom sig själfva vändes på en gång upp och ned, så att benen å grytorna stodo i vädret, och gröten släckte elden. En galosch eller toffel såg jag en gång i unge Lengqvists rum utan någon synlig orsak flyga på och genom ett fönster. Att det ena barnet kastades från vaggan i sängen, såg jag äfven. Hvad jag icke själf hörde och såg, hade jag såsom innevånare med i huset tillfälle att af och genom husbondefolk och andra få kändedom och sanningsenliga intyg om.

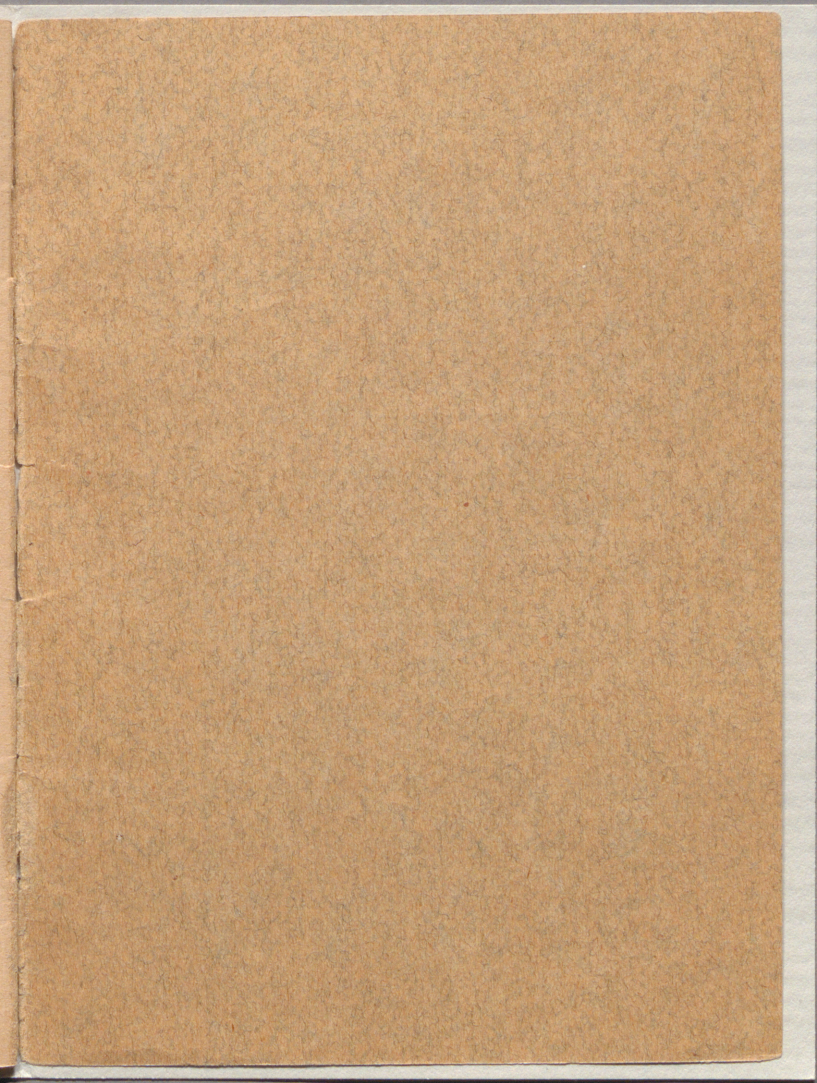
Karlshamn i juli 1878.

Sven Pettersson.

KUNGL. BIBL.

1991-03-13

STOCKHOLM

PRIS 25 ÖRE.

Rekvireras från
Nya Tryckeri-Bolaget,
Karlshamn.
